

ONNI HIETALA

ASTROLUX

KOSMINEN ARMAHDUS

TÄHTITIEEELLINEN RETKI

Onni Hietala

Astrolux

Kosminen armahdus

© 2023 Onni Hietala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6054-3

Luku 1 – Operaatio Käpälälauta	7
Luku 2 – Hetkestä ikuisuuteen	25
Luku 3 – Uusi normaali	31
Luku 4 – Huipulta pinnalle	56
Luku 5 – Muinaisen järjestön jälkeläiset	70
Luku 6 – Tuomiota tynnyreittäin	97
Luku 7 – Haudatut salaisuudet	112
Luku 8 – Tulevaisuuden risteyksessä	138
Luku 9 – Lähtölaskenta tuomiopäivään	172
Luku 10 – Perustukset huojuvat	185
Luku 11 – Särkynyt kruunu	200
Luku 12 – Myrsky iskee	224
Luku 13 – Koston enkelin tahto	256
Luku 14 – Sodan sumuun	276
Luku 15 – Maailmankaikkeuden laidalla	300
Luku 16 – Kohtalon hetki	333
Luku 17 – Unelmien ikkuna	371
Luku 18 – Minne tähdenlento päättyy	405
Luku 19 – Uusi elämä	421
Luku 20 – Kaiken avain	453

Luku 1 – Operaatio Kämpälälauta

Luentosali oli hiljainen, kun valot sammuiivat. Kadetti Eino Harpula istui tuolillaan ja vaihteli asentoaan levottomasti. Jotain huolestuttavaa oli tapahtunut. Kaikki lomat oli peruttu ja käsky oli saapua luentosaliin täysvarustuksessa. Eikä vain hänen yksikölleen, luentosalissa istuvien univormuista päätellen paikalla oli kaikki aurinkokunnan yksityisten turvallisuuspalveluiden erikoisyksiköt edustettuna. Kaiken kukkuraksi kutsussa luennon aihe oli merkitty punakolmoseksi, korkeimman luokan hälytystehtäväksi.

Sitten lavan päälle astui näkyviin mies, jonka marssiessa ripein askelein puhujakorokkeelle Eino ei voinut olla huomaamatta, ettei koskaan ollut nähnyt vastaavaa, turkoosinmustaa univormua. Puhujakorokkeelle päästyään tämä kääntyi salia päin ja vilkuili yleisöä kuin olisi omistanut nämä kaikki.

”Ennen kuin aloitan, niin muistutukseksi seuraavaa: Mitään täällä läpikäytyä ei viedä näiden seinien ulkopuolelle. Joka tämän varoituksen rikkoo... No, tiedätte kyllä.”

Mies otti puhujakorokkeen ohjaimen käteensä ja napin painalluksella suurille näytöille tämän takana ilmestyi kuvia isoista eläimistä, joiden kasvot olivat raivosta kieroutuneet ja suupielet tihkuivat verta. Jokaiselle eläimelle oli oma näyttönsä, joilla nämä esiteltiin useasta eri kulmasta tiuhaan vaihtuvissa kuvissa.

”Nämä eläimet tässä ovat juuri sitä miltä näyttävätkin: erittäin vaarallisia ja uhka koko aurinkokunnan siviiliväestölle.”

Luentoä pitävä univormuherra heilautti ohjaintaan näyttöjään päin ja näyttönkorostinta hyväksi käyttäen esitteli eläimet yksitellen.

”Seivästäjäpeura, raatelijaorava, hukuttajamajava, tappajakani ja ihmissyöjäkettu. Kyseiset jo sukupuuttoon kuolleiksi luullut eläimet karkasivat eläinbiologisesta tutkimuskeskuksesta pari kuukautta sitten ja sieltä on annettu varoitus, että eläimet tappavat kaiken vastaantulevan ja levittävät hengenvaarallisia, hyvin tarttuvia tauteja. Ne ovat varastaneet kuriirialuksen Inssasin Sorpigalissa, syöden koko miehistön ja tuhoten koko kaupungin samalla. Kaikki tähänastiset yritykset ottaa ne kiinni ovat epäonnistuneet ja aiheuttaneet vain toimitsijoiden menehtymisen. Ne ovat älykkäitä olentoja ja ovat onnistuneet harhauttamaan ja älyttämään kiinniottajiaan useasti. Tämä operaatio on siirretty siviiliviranomaisilta nyt asevoimille. Ne on saatava kiinni mahdollisimman nopeasti.”

Muut näytöt himmenivät, kun keskimäinen näyttö korostui. ”Varsinkin tämä kettu. Tämä on saatava takaisin hengissä. Se kantaa parannuskeinoa sairauksiin ja sen löytäminen onnistuu vain, jos tämä peto säilyy fyysisesti vahingoittumattomana. Tutkimuskeskus on kriittisen läpimurron partaalla ja tarvitsee ehdottomasti tämän takaisin. Tehtävänänne on asettua väijytysasemiin ympäri aurinkokuntaa ja siepata elukat heti, kun ne ovat otollisessa

asemassa. Jokaiselle yksikölle annetaan sekä ilmatukea, jolla elukoiden alus tuhotaan, kuin myös tiedustelutietoa niiden havainnoista. Kuljetusalukset vievät teidät kohteisiinne tunnin kuluttua. Tutustukaa sillä välin datastentteihinne lähetettyyn tehtävänannon lisätietoihin. Onko kysymyksiä?”

Hetken ajan yleisöstä ei kuulunut pihaustakaan, mutta sitten yksi käsi nousi ylös, jolloin univormuherra osoitti käden suuntaan.

”Sinä.”

Viitannut sotilas nousi ylös.

”Avaruussotamies Turmola. Kettu on saatava takaisin hengissä, mutta entä muut?”

Univormuherra katsoi takanaan olevia näyttöjä hetken ja kääntyi sitten takaisin.

”Se ei ole välttämätöntä. Näiden elukoiden kanssa ei voi keskustella tai neuvotella. Ne ymmärtävät vain voimaa ja väkivaltaa. Muita kysymyksiä? Ei? Valmistautukaa lähtöön tunnin kuluessa.”

Univormuherra jätti ohjaimen puhujakorokkeelle ja saapasteli lavan taakse. Silloin valot syttyivät takaisin saliin ja yleisön hiljaisuus päättyi. Osa sotilaista nousivat tuoleiltaan ja menivät toistensa luokse juttelemaan kovaan ääneen. Eino istui tuolilla mietteissään, kunnes tunsu koputusta takaraivossaan.

”Teerve! Sinäkin täällä!”

Eino kääntyi katsomaan taakseen, jolloin hän huomasi vanhan kaverinsa istuvan takanansa nojailleen Einon istuimen selkänojan päällä.

”Katsos, Kalervohan se! Terve, terve!”

”Olipa erikoisin tehtävänanto varmaan kymmeneen vuoteen. Hyypiö ei edes esitellyt itseään! Eikö ole hiton hyvä merkki?”

”Niin... ja ne eläimetkin... Tappavat kaiken vastaantulevan, mutteivät toisiaan? Ei voi järkeillä niiden kanssa, mutta avaruuskäynti niiltä onnistuu? Mikähän vitsi tämä nyt on?”

”Älä kysy noin vaikeita. Olitko jo vilkaissut käskynjakoa?”

”Enpä ole, mitähän hupaisaa sieltä löytyy?”

Kalervo otti univormunsa taskusta datastentin ja näppäili sen näyttöä.

”Oho, no näillähän on monimutkainen operaatio! Kuunteles tätä: Yksiköt sijoitetaan eri puolille aurinkokuntaa lavastetuille onnettomuuspaikoille, jotka on asetettu taivaankappaleille ja paikoille, joihin tiedustelutietojen perusteella on todennäköisintä olettaa karanneiden eläinten saapuvan. Kyseiset kohteet houkutellaan paikalle lyhytaaltolähettimillä, jotka lähettävät hätäkutsua. Miehistö sijoitetaan väijytysasemiin lavastettujen hylkyjen lähistölle ja kun kohteet ovat tulleet näkyviin, heidän varastamansa alus tuhotaan raskaan hävittäjäkaluston avulla ja kohteet itse joko siepataan tai eliminoidaan. Oh hoh... Joku tässä on vinksin vonksin, mutta ei tule mielen päälle... Parempi silti olla

kyselemättä turhia, joutuu vielä itse vaikeuksiin. Tylsää tästä ainakin tulee. Maata saa mudassa päivätolkulla ilman mitään taetta siitä, että nämä elukat edes vaivautuvat koskaan pistäytymään paikalla. Toivottavasti muuttavat suunnitelmaa mahdollisimman pian...”

Eino katsoi kettua lavan näytöllä. Se puistatti häntä. Sen kynnet ja hampaat näyttivät tarpeeksi vahvoilta puhkaistakseen hänen suojarusteensa.

”Eipä ole tavanomaisin etsi ja tuhoa -tehtävä, ei. Meidän taistelupanssareita ei ole suunniteltu puolustamaan eläinten hyökkäyksiä vastaan, nehan kaivautuvat mistä tahansa saumasta läpi. Tuollainen kun saa puremaotteen niin se on TJ0.”

”Eikös sinua se koira purrut silloin kun olit kakara? Vai muistanko väärin?”

”Oikein muistit. Se koski aika lailla, ja pitkään. Ja se koira oli pikkupuudeli tuohon verrattuna. Onneksi en ole ensimmäisenä vastaanottamassa noita, tarkka-ampuja kun nykyisin olen, mutta ei hemmetti... Tuommoisen kanssa en ota riskejä, se on ihan selvä!”

Eino tuijotti näytöllä vilkkuvia kuvia ketusta. Otus näytti olevan äreimmillään, kun sen kuono oli auki ja pitkät, terävät hampaat paljastettuna. Hampaat, jotka viikkoja myöhemmin pureskelivat lelupalloa hampaiden omistajan mietiskellessä ja loikoillessa Asperan lentäjän syvennyksessä.

”Ääh, eihän tästä tule mitään...”

Juhani kääntyi mahalleen ja kurotti takajalalla ohjainten kuulutinta päin. Pienen asennonkorjaamisen jälkeen hän yletti painamaan kuuluttimen päälle, minkä jälkeen tämä huusi kurkku suorana.

”Urnos! Äkkiä tänne!”

Hetken päästä ohjaamon ovi aukesi ja sisään lyllersi huohottava Urnos.

”Mikä on hätänäh...?”

”Selkää kutittaa niin vietävästi, viitsitkö rapsuttaa?”

Urnos henkäisi sisään.

”Rapsuta itse! Musta aukko sinut viekөөn!”

”Noh noh, ystävällinen ehdotus ja heti raivostut. Olisit loistava lumiaura. Ei tarvitse kuin hankeen heittää, niin savu nousee!”

”Painu Boötesiin! Sinun pitää ottaa asiat vakavammin, paljon vakavammin! Kaikki on sinulle leikkiä ja pilaa! Paljon on Onnetar katsonut läpi sormiensa meidän seikkailujen kanssa, mutta ikuisesti emme voi hänenkään antiensa varassa matkata! Oletko koskaan uhrannut ajatustakaan sille kuinka monesti selviytymisemme on ollut veitsenterällä? Tapata itsesi, jos eläminen on yksi vitsi sinulle ja kuoleman uhmaaminen on sinusta mielekästä, mutta älä vedä meitä muita siihen mukaan!”

Urnos poistui ohjaamosta puhisten, minkä jälkeen Juhani painoi taas kuuluttimen auki takajalallaan.

”Vanet, tulisitko käymään ohjaamossa, jos ei ole mikään pahasti kesken?”

Pian ohjaamon ovella kuului kopsahdus. Juhani nousi syvennyksestään katsomaan oven suuntaan ja näki sen aukeavan. Toisella puolella oli Adeca, joka oli ovikonsolin luona, ja Vanet, joka piteli nenäänsä. ”Au...” Juhani romahti nauraen takaisin mahalleen.

”Minähän sanoin, ettei vahaus ole tarpeen!”

”Halusin vain, että lattiat kerrankin kiiltäisi. En minä tätä halunnut! Sattuiko pahasti, pikkuinen?”

”Au, au... Ei... mutta nenässä tuntuu ärsyttävältä.”

Adeca kumartui Vanetin viereen.

”Hmh, no voi... Harmi, että näin kävi. Haluaisitko korvaukseksi tulla nuolemaan ylimääräiset kermavaahdot kipun pohjalta?”

Vanetin korvat läpsähtivät yhteen. ”Joo! Haluan!”

Adeca taputti Vanetia päähän ja noustuaan käveli takaisin keittiöön, kun taas Vanet ryntäsi lentäjän syvennyksen viereen uutta intoa täynnä.

”Viitsitkö vähän rapsutella selkääni, pikkuveikka? Kutittaa niin kauheasti enkä millään jaksaisi nousta tästä...”

”Totta kai! Heti!”

Vanet pomppasi Juhaniin selän päälle ja ei ainoastaan rapsutellut, vaan myös hieroi ketun selkää kaupan päälle, mutta Juhani tuskin reagoi samaansa hoitoon. Vanet ei voinut olla

panematta merkille, että hän näytti todella tympääntyneeltä. Juhani pää nojaili tassua vasten ja hän oli silmien lupsahTELUSTA päätellen unen ja tietoisuuden rajamailla.

”Eikö minun rapsuttelu tunnu hyvältä?”

Juhani pudisti päätään.

”Mikään ei oikein tunnu nyt hyvältä. Uurnoksen hännäämisestä on tullut tylsää. Se on liian helppoa, samoin kuin Argoretken kätyreiden ja laivueiden väistely. Tarvitsen virikettä ja jännitystä elämään eikä sellaista ole tuntunut olevan sen jälkeen, kun Kyntäjälle tuli sadonkorjuun aika. Siitäkin on jo ainakin viisi kuukautta.”

”Siitä on yli seitsemän kuukautta, laskin itse. Se oli marraskuussa. Hei, Adeca lupasi leipoa ison kakun illaksi! Nyt on juhannus! Se on sinun nimipäiväsi!”

”No niinhän se taitaa olla.” Juhani kierähti, jolloin Vanet liukui tämän selältä viereensä, ja kääntyi kyljelleen tätä vastatusten.

”Haittaako sinua, että sinua kutsutaan pikkuiseksi?”

”Ei! Olenhan minä sinun pikkuveli.”

Vanet työnsi itsensä Juhaniin kiinni.

”Joulu, pääsiäinen ja vappu sinun kanssa olivat parhaat ikinä...! Myös laskiainen oli hyvä ja minä tykkäsin sinun pilailuistasi aprillipäivänä...”

”Sinä taidatkin olla ainoa. Mitähän tekemistä sitä keksisi nyt ennen iltaa? Meillä ei isän kanssa koskaan ollut sen kummempia juhannusperinteitä. Saisipa hänestäkin edes jotain vihjettä...”

”Hei! Mehän voisimme keksiä omat perinteet!”

”Vai niin? No mitäs herra komendantti sitten ehdottaa? Onko ehdotukset varmasti omia vai onko sillä elämän herralla mielipide näihinkin asioihin?”

Sillä samalla ohjaamon vastaanotin hälytti. Juhani singahti ylös ja kävi ohjainten kimppuun. Ruutu nousi hänen vierelleen, jonka viliseviä tietoja hän kävi uteliaasti läpi. Sitten Juhanin häntä alkoi vipattaa.

”Se on hätäviesti! Eikä ole edes kaukana täältä! Siinähan tuli meille tekemistä, pikkuveliseni! Mitäs sanot, mennäänkö tekemään päivän hyvä työ?”

Vanet hyppäsi korkealle ilmaan ja poukkoili pitkin poikin ohjaamo.

”Hurraa! Joo! Mennään, mennään!”

”Hyvä, hyvä! Käyhän sanomassa kaikille, että laskeudumme... katsotaas... Nolernan planeetalle. Sano, että menemme pelastamaan ihmisiä hädässä!”

Ja niin Aspera muutti kurssiaan kohti läheistä planeettaa. Muutaman tunnin päästä he saapuivat planeetan ilmakehään, jolloin Uurnos oli saapunut ohjaamoon avustamaan hätäviestin paikantamisessa sekä laskeutumisalueen valinnassa.

”Tässä olisi kuvaa onnettomuuspaikalta.”

Urnos lähetti Asperan pohjakamerasyötteen yhdelle Juhanin ruuduista.

”Hyvinpä on laskeutumispaikka valittu, kun ovat saaneet hylyn ahdettua metsään. Aluskin on vaurioitunut todella tasaisesti ympäriinsä sen sijaan, että olisi kärsinyt vahinkoa tiettyihin kipupisteisiin. Siivetkään eivät ole lähteneet irti, vaikka ovat keskellä korpea.”

”Ja sen sijaan, että olisivat pakkolaskeutuneet pehmeästi aavikoille idässä tai lumikentille etelässä, he päättivät tunkea aluksensa juuri tuonne, missä saa omaa laskeutumispaikkaa etsiä seulalla.”

Juhani katseli kuvaruutua kuin kuva-arvoitusta, jonka pisteitä ei saanut yhdistettyä.

”Mielenkiintoista tosiaan... Voisikohan tämä olla ansa...?”

”No kuka ihme tänne mitään ansoja asettelisi? Järki nyt käteen! Hätäviesti on tullut lyhytaaltolähetimmillä. On puhdasta sattumaa, että satuimme vastaanottamaan niitä ylipäänsä. Heillä on vain mennyt laitteisto, suunnistus- sellainen mukaan lukien, syystä tai toisesta epäkuntoon ja joutuivat sitten nopeasti päättämään minne pakkolaskeutuvat. Ja nyt sitten joutuvat ottamaan yhteyttä sillä mitä käytettävissä enää on, hätäinen maahanlaskukaan kun ei hyvää tee koneistolle.”

Kaikista saavutuksistaan huolimatta Asperan miehistö ei saa elää rauhassa ja ennen pitkää heille selviää, että ikuisesti he eivät voi paeta. Vihan voimin Juhani käy uhmaamaan takaa-ajajiaan, mutta kuinka kauas se kantaa? Jos kuolema seuraa häntä minne ikinä hän meneekin, löytääkö hänet vielä menehtyneiden seasta vai uhkaako hän kadota omaan hirviömaisyYTEensä? Lukemattomien kohtalo on verisissä käsissä, riittääkö järjestäytyneessä maailmankaikkeudessa armahdusta kaikille?

9

789528 060543